

Надъ зеленото поле се люлѣятъ розови цвѣтове и тежка мараня. Де е мирисалъ Лечко тая отровна миризма? Иска да си спомни, но не може.

Той иска да се махне отъ тука. Надига се, но не може да мръдне. На гърдитѣ му е сложена огромна лула. Тъмночервена, съ черно смукало и лъскавъ полупакукъ.

Отъ всички страни идатъ почернѣли люде. Носятъ въ голѣми кошници зелени листа и ги сипватъ въ лулата. Лулата дими като запаленъ плѣвникъ.

Щомъ изсипятъ кошниците си, работниците падатъ задъхани на земята. Ржцетѣ имъ сж напукани, по краката имъ аленѣятъ рани. Лицата имъ сж изгорени отъ слънцето. Съ последни сили отиватъ пакъ на работа.

— Стига, починете си! — вика Лечко.

— Не бива, — отговарятъ тѣ, — кой ще пълни твоята лула, ако ние седнемъ да стоимъ?

Лечко заплаква, събира всичкитѣ си сили, събаря лулата и хуква.

Задъ него полето гори. Пламъцитѣ се виятъ като змии и тичатъ подире му. Пламъцитѣ лижатъ петитѣ му съ горещи езици. Той тича задъханъ презъ полето.